

HARJUKAUPUNGIN SALAKÄYTTÄVÄT

Vaihtoehtoinen loppu: Blanc

52.

Rakastelun jälkeen heidät valtaa kaikkeuden kokoinen uupumus. Kerttu nukahtaa. Olli valvoo Kertun unta.

Jossain vaiheessa Kerttu irrottaa otteensa Ollin kaulasta, kääntyy ja huokaa. Hän on kalpea mutta levollisen oloinen. Hengitys kulkee taas kohtalaisen hyvin, vaikka on pinnallista ja nopeaa. Vaaleassa ihossa näkyvät hyvin Ollin hampaiden jättämät jäljet, kuten Kerttu halusikin. Ollilla itsellään on syviä verisiä naarmuja selässä ja kylkiluiden päällä. *Toivon, että kynsieni jäljet muistuttavat sinua hautajaisissa yhdestä asiasta: rakkautemme tarinassa ei ole olennaista se, että minä kuolin, vaan se, että minä elin sinusta ja sinulle...*

Kerttu hymyilee unissaan. Olli hymyilee nukkuvalla naiselle. Vähän aikaa kaikki on hyvin.

Hetken emmittyyään Olli sujauttaa tohvelit jalkaan ja laskeutuu alakertaan. Hän käy vessassa, juo lasillisen kivennäisvettä, syö päärynän ja istahtaa ruokasalin pöytään kannettavan tietokoneen ääreen. Hän voisi käyttää muutaman minuutin Facebookissa käymiseen nyt, kun Kerttu nukkuu ja kerää voimiaan.

Ainon profilliin on tullut uusi lomakuva. Siinä Aino ja poika katsovat suoraan kameraan auringon polttamina ja

uupuneina. Heidän katseensa kysyvät: *Miksi me ei päästä jo kotiin?*

M-hiukkaset lievittävät Ollin syyllisyyttä. Ne näyttävät hänet elokuvallisessa valossa: sieppaajien määräämän tehtävän lumoama kustantaja Olli Suominen on ehkä cinemaattisena hahmona itsekäs ja jossain määrin petturikin, mutta kaikki tapahtuu elämää suuremman rakkauden tähden, eikä cinemaattinen ihminen mahda mitään dramaattisille todellisuudenjärjestyksille, kun sellaisten aika koittaa. Rakasta, kärsi ja unhoita.

Sitten hän huomaa saaneensa uuden Facebook-ystävän: *Karri confirmed you as a friend on Facebook.*

Ollia kylmää. Kädet valahtavat tunnottomiksi ja pysyvät jonkin aikaa sellaisina. Hän käy sytyttämässä savukkeen, vetää henkoset ja palaa koneelle katsomaan Karri Kultasen profiilia.

Profilikuvana on kuva veistoksesta, joka esittää vatsalaaan makaavaa kaunista nuorukaista. Olli muistaa nähneensä sen omin silmin Louvressa. Teoksen nimi on *Nukkuva Hermafroditus*. Taiteilija Bernini teki sen joskus 1600-luvulla kardinaalin tilauksesta. Veistoksen hahmolla on naisen rinnat ja penis, minkä huomaaminen sai Ollin häkeltymään ja hänen seurassaan olleet ranskalaiset kustantajat ja ruotsalaisen kirja-agentin purskahtamaan nauruun.

Olli katsoo Karrin infosivua, jossa ei ole mainittu syntymäpäivää, sukupuolta tai kotikaupunkia. Näkyvissä on vain suosikkisitaatti, jonka Olli tunnistaa otteeksi Ovidiuksen *Muodonmuutoksista*:

Hermafroditos vain najadiltaan vieläkin kieltää toivotut nautinnot. Koko ruumiillaan tämä roikkuu kiinni ja virkkaa näin: »Saat vastustaa, sinä tuhma, mutta et kuiten-

kaan pois karkaa! Niin jumalat sen määrätkööt, pitäkööt ikipäivät he yhtenä meidät!»

Kuulivat toiveen tuon jumalat: tuli yhtyen heistä kahdesta yhteinen keho, kumpikin sai saman habmon. Niin kuin ympätessään puun runkoon oksia saattaa huomata oksastetun vesan runkoon kasvavan kiinni, niin sulivat halatessa nyt nuorienkin kehot yhteen, kahdestaan olivat he jo yhdeksi liittynyt ruumis, ei mies, nainenkaan, vaan kummankin sekamuoto.

Karrin profiilissa on joitakin statuspäivityksiä, mutta ei juuri kommentteja. Tosin Facebook-ystäviäkään Karrilla ei ole kuin viisi: Olli, Aino ja Blomroosit. Viimeisin statuspäivitys on viikon takaa ja öiseen aikaan kirjoitettu: *Karri Kultanen heräsi juuri ja yrittää olla herättämättä vieressään nukkuvaa miestä ja tämän pikku nymfiä.*

Statuksen alla lukee: *Anne Blomroos likes this.*

Sitä edellinen status on keväältä yli vuoden takaa:

Karri Kultanen pelasi kaksi jätkeä pöydästä mutta säästi vaalean patakuningattaren. Sen alla lukee: Anne Blomroos and 2 others like this. Kaksi muuta tykkääjää ovat Riku ja Leo Blomroos.

Lisäksi Anne kommentoi: *Uskon, etteivät rakkaat veljeni pahastuisi, vaikka otankin heidät mukaan tähän cinemaattiseen pikku projektiimme (minusta se on lähinnä romanttinen komedia, joskin hivenen musta ehkä) ja teen heistä ainakin yhden henkilön silmissä vähemmän pikkusieluisia ihmisiä kuin he oikeasti olivatkaan.*

Ollin savuke on pudonnut pöydälle. Hän nostaa sen, pyyhkäisee tuhkat lattialle ja imee pitkiä henkosisia yrittäessään käsittää.

Kun näytön alareunassa äkkiä aukeaa pieni chatti-ik-

kuna, jonka yläreunassa on nukkuvan Hermafrodituksen kuva ja Karri Kultasen nimi, Olli pelästyy niin, että kiroaa ääneen.

Hän tiesi toki, että Facebookissa on mahdollista viestiä chatin kautta. Hän ei vain ole koskaan tullut kokeilleeksi sitä. Inbox-viestit ovat hänelle riittävän moderneja.

Luukussa lukee: *Hei, ystävä.*

Olli haluaisi kirkua. Ja sulkea koneen. Hän kuitenkin kirjoittaa: *Karri?*

Vastaus: *Niin. Meidän on juteltava.*

Olli pudistaa päätään: ei, ei, ei, hän ei todellakaan halua jutella, hän ei halua tietää mitään Karrista. Hänen vapisevat sormensa kuitenkin kirjoittavat: *Missä sinä olet?*

Sitten, itse itselleen vastaten, hän mutisee: – Mitäs lүүлisit, Sherlock...

Palelee, korvia kihelmöi ja oksettaa. Kuluu tovi. Olli arvaa keskustelukumppaninsa pohtivan sen aikana hänen ajatuksenjuoksuaan.

Lopulta näytölle tulee teksti: *Olli ystäväni, olen pahoillani, mutta alkaa olla loppunäytöksen aika.*

53.

Kun Olli astuu makuuhuoneeseen, Kerttu kyyristelee sängyn reunalla. Kädet riippuvat sylissä, koko Kerttu tärisee. Kannettava tietokone yöpöydällä on auki ja näyttö valaisee kalpeat kasvot. – Taisin avata koneen unissani, Kerttu sanoo hiljaa. – Halusin kai käydä Facebookissa. Mutta en minä jaksakaan. Tuli turta olo. Jalat on jäässä.

Silmissä ei näy nyt lainkaan vihreää, sen tilalla on loka-kuun pimeys.

Olli auttaa Kertun makuulleen sänkyyn ja peittelee. Hengitys on vaivalloista ja pulssi epätasainen.

– Minä voin hieroa jalkasi lämpimiksi, Olli lupaa ja katsoo ulos ikkunasta. – Laitetaan kuitenkin tietokone ensin kiinni...

Lähestyvän talven pimeys puristuu talon ympärille. Säätiedotuksen mukaan ensilumi voisi sataa milloin hyvänsä.

Kerttu tarttuu hänen käteensä ja kuiskaa: – Ei, anna sen olla auki. Tarvitsen Facebookia... Älä nyt rakas pidä minua hupsuna, mutta haluan jättää sinne hyvästit kaikille tutuille ni maailmalla sitten kun tunnen lopun olevan käsillä... Pitää vielä miettiä, mitä kirjoitan. Olli, autathan minua sitten?

Olli silittää kultaisia hiuksia ja nyökyttelee, koska ei pysty sanomaan mitään. On kuin rintarankaa yritettäisiin

repiä ulos hänestä. Kertun vuoksi hänen on kuitenkin pidettävä itsensä koossa loppuun saakka. Kertun, ja tietysti perheensäkin.

– Hyvä on, hän kuiskaa lopulta. – Mutta se ei ole vielä tämän yön asioita, eihän. Huomiseen on vielä aikaa. Odotetaan aamua yhdessä.

Kuolemaa pidetään aiheellisesti elämän cinemaattisena huipentumana. Se on vahva lopetus kaikille tarinoille, joita asianomainen on elänyt todeksi, ja toimii samalla dramaattisena elementtinä ellei peräti käännekohtana niiden elämässä, jotka asianomaisen tavalla tai toisella tuntevat.

Kuolema voi näkökulmasta ja kontekstista riippuen olla tunteellisen melodramaattinen, jäyhän viileä ja eleetön, urhea, onnellinen, symbolinen, mieletön, kauhistuttava, pahaenteinen, ironinen, traaginen tai jopa koominen, mutta joka tapauksessa se antaa lopullisen merkityksen kaikelle aiemmin tapahtuneelle. Jos vain mahdollista, cinemaattisen ihmisen kannattaakin kiinnittää erityisen paljon huomiota kuolemaansa, jotta siitä tulisi tyylikäs ja elokuvallisen merkityksellinen.

(Seuraavan aukeaman kuolinkohtauskuvat: Max Schreck elokuvassa Nosferatu. Lew Ayres elokuvassa Länsirintamalta ei mitään uutta. Helen Hayes elokuvassa Jäähyväiset aseille. James Cagney elokuvassa Likakasvoiset enkelit. Gregory Peck ja Jennifer Jones elokuvassa Kaksintaitelu auringossa. Ali MacGraw ja Ryan O'Neal elokuvassa Love Story.)

KERTTU KARA: ELOKUVALLINEN ELÄMÄNOPAS

Ikkunat kirkastuvat. He makaavat peiton alla kiinni toisiansa. Talo on pakahtua hiljaisuuteensa. Ollin kuudelta pai-

kalle kutsuma tohtorikaan ei aiheuta alakerrassa minkäänlaista ääntä. Lukee kai sitä kirjaa, jonka toi mukanaan, jokin näytelmä se oli.

Ollin käsi on Kertun vasemmalla rinnalla. Etusormi lepää nännipihan päällä ja peukalo puristaa rintaa kevyesti sivusta. Hän tuntee kätensä alla kulkevan arven ja ajattelee, että se on siinä hänen vuokseen.

Ollin kasvot ovat Kertun kaulaa vasten. Hän hengittää kultaisten hiusten läpi ja on tuntevinaan niissä Laajavuoren takarinteen tuoksun. Se täyttää huoneen vieden hänet takaisin niitylle, jolla he kävivät piknikillä joitakin päiviä sen jälkeen, kun olivat maanneet ensimmäisen kerran yhdessä Wivi Lönnin talossa. Syksy väistyi päiväksi ja kesä leimahti viimeisen kerran ennen talvea.

He söivät eväitä korkean heinän keskellä ja päätyivät harrastamaan seksiä. Se oli enemmän jonkinmoinen rituaali kuin hillitsemätöntä kiihkoa. Mitään sanomatta Kerttu laittoi puoliksi syödyn tomaattivoileivän takaisin koriin, avasi Ollin housut, riisui pikkuhousunsa mekon alta ja istui syliin.

Kun he yhtyivät, M-hiukkaset lauloivat heille maan uumenista, ja hetken ajan Olli aisti kaikki Jyväskylän salakäytävät ja niiden sijainnit ja reitit kuin olisi katsellut sieluunsa piirrettyä karttaa.

Heidän niittynsä tietysti esitellään *Maagisessa kaupunkioppaassa*. Olli pohtii, kerääkö se paljonkin kävijöitä nyt, kun kirja on markkinoilla ja ensimmäinen painos on käytännössä jo myyty loppuun. Kustantamossa hän kuuli Majjulta, että Jyväskylän matkailutoimi aloittaa seuraavana kesänä opastetut kierrokset kaikkiin niihin maagisiin paikkoihin, joissa hänen rakkautensa Kerttu Karaan syntyi uudestaan. Ajatus tekee Ollin surulliseksi, vaikka kirjabis-

neksen kannalta uutinen onkin hyvä.

Hän käy unen rajalla ja kuvittelee heidän olevan ensin niityllä ja sitten Tourulassa, talossa jokilaakson partaalla. Hän havahtuu Kertun äännähtäessä.

Hänen vasen polvensa on ollut pitkään Kertun reisien välissä. Jalka alkaa puutua, mutta hän ei tohdi siirtää sitä, ettei häiritsisi Kerttua.

Kerttu kääntyy, osoittaa tietokonetta ja henkäisee pyynnön. Olli nostaa koneen tämän syliin ja auttaa kädet näppäimistöille. Kerttu tekee viimeisen statuspäivityksensä, sulkee koneen ja katsoo Ollia.

Ennen kuin Kerttu vaipuu uudestaan uneen, Olli on näkevinään auringon heijastuvan silmien vihreydestä. Kääntyessään katsomaan ikkunaa hän hämmästyttää, kun taivas onkin läpitunkemattoman harmaa.

Hän siirtää koneen pois, pukeutuu ja istuu tuolille sängyn viereen seuratakseen, kuinka elämä haihtuu kultatukaisesta naisesta. Olli pitelee Kertun kättä ja katsoo punaiseksi lakattuja kynsiä. Sormet kylmenevät, kasvot käyvät kalvakoiksi, hengitys hidastuu ja katkeilee. Olli ei ole varma, osaako kokeilla pulssia oikein, mutta se tuntuu heikolta ja epäsäännölliseltä ja katoaa välillä kokonaan.

Tunnit kuluvat.

Olli istuu, odottaa ja tekee havaintoja. Ne putoilevat jonnekin hänen sisälleen odottamaan myöhempää käsitteilyä.

Kerttu on ollut pitkään hiljainen ja liikkumaton. Olli kumartuu lähemmäksi. Silloin huulet raottuvat ja niille nousee heikko hymy.

Kerttu kuiskaa: – Olli. Kysy minulta nyt...

Ääni on kuin kuolleiden lehtien kahinaa tuulessa. Ol-

lilta vie tovin ensin tajuta, mitä Kerttu tarkoittaa, ja sitten saman verran koota itsensä.

Lopulta hän saa esitetyksi kysymyksensä. Kerttu kuitenkin on jo poissa.

54.

Todettuaan Kerttu Karan kuolleeksi tohtori Helmer Oksanen huokaa ja vetää peiton vainajan kasvojen yli. Peiton päällä on valkoinen satiinilakana, joten vaikutelma on oikeaoppisen elokuvallinen.

Ollia palelee. Hän ja tohtori seisovat sängyn vierellä puvuissaan jäykkinä ja vakavina, kädet sivuilla, solmio kaulassa molemmilla. Kerttu makaa peiton alla alasti, Ollin hampaanjäljet ihossaan.

– Otan osaa, tohtori sanoo. – On selvää, miten paljon te kaksi merkitsitte toisillenne. Aistin suuren rakkauden. Toivon, että ehditte hyvästellä toisenne eikä välillenne jäänyt selvittämättömiä asioita. Lääkärinä kun näkee kaikenlaisia. Monenlaisia kuolemia. Ikäviä loppuja. Katkeruutta. Kyvyttömyyttä nöyrytyä pyytämään ja antamaan anteeksi edes ikuisen eron edessä. Surullistahan tämä on, mutta jos ette pahastu, kustantaja Suominen, rohkenisin sanoa, että teidän rakkaustarinanne sai hyvin kauniin lopun.

Olli nyökkää. Hän on turta ja tilanne epätodellinen, draamoja lukevan tohtori Helmer Oksasen pitämää puhetta myöten.

He laskeutuvat alakertaan ja kättelevät. Tohtori alkaa tehdä lähtöä. Hän lupaa hoitaa kaikki tarvittavat ilmoitus-

asiat Kertun kuolemaan liittyen, se kuulemma »kuuluu hänen toimeksiantoonsa». Hän myös kertoo, että pian Kertun ruumista tultaisiin noutamaan ja talon omistaja saapuisi paikalle hoitamaan vuokrasopimuksen päättymiseen liittyvät asiat. Ollin ei tarvitsisi huolehtia mistään. Kustantaja Suominen voisi »kävellä ulos tästä murheellisesta talosta, sulkea oven perässään ja keskittyä suremaan».

He katsovat toisiaan. Tohtori näyttää muistavan jotain. – Jaa, taisin unohtaa jotain yläkertaan...

Mies nousee portaat, menee makuuhuoneeseen ja viiptyy muutaman minuutin. Palattuaan laukkunsa kanssa hän välittelee katsekontaktia, kumartaa lyhyesti ja lähtee.

Tohtorin mentyä Olli pakkasi taloon tuomansa tavarat, joita ei ollut paljon, ja kantoi matkalaukun eteiseen. Sitten hän istui ruokasalin pöytään, kaatoi itselleen kitkeräksi sakeutunutta kahvia, avasi tietokoneen ja meni Facebookiin.

Kertun viimeinen statuspäivitys kuului: *Kerttu Kara on täydellisen onnellinen.*

Olli tuijotti tekstiä pitkään.

Lopulta hän laittoi koneen kiinni. Hän tiesi, että hänen pitäisi lähteä, jotta kaikki sujuisi niin kuin oli tarkoitettu. Tarina oli hänen osaltaan ohi. Hänen elämänsä jatkuisi toisaalla enemmän tai vähemmän hitaan jatkumohakuisena. Oli paljon hoidettavia asioita.

Hän kuitenkin halusi nähdä, mitä tapahtuu lopputekstien lähdettyä rullaamaan, ja jäi katsomaan.

LOPPUTEKSTJEN AIKANA

55.

Jonkin ajan kuluttua makuuhuoneesta alkoi kuulua ääniä. Ensin sängyn narahdus. Sitten yskähtelyä.

Olli ei mennyt katsomaan, vaan kaatoi itselleen lisää pahaa kahvia. Hän osasi kuvitella, mitä huoneessa tapahtui. Karri oli selostanut tapahtumien kulun pääpiirteittäin chatissa, kuulemma koska ei halunnut järkyttää Ollia eikä johtaa häntä harhaan tarpeettomasti. Joidenkin asioiden oli kuitenkin tapahduttava määrättyllä tavalla.

Uteliaisuudestaan huolimatta Olli ei pitänyt viisaana mennä katsomaan, kuinka vainaja, jota hän oli rakastanut enemmän kuin ketään muuta koskaan, paraikaa avasi silmänsä ja kuoriutui lakanoista toisena henkilönä.

Lääke, jota hän oli ruiskuttanut Kerttuun, oli ollut elintoimintoja hidastavaa ainetta, jonka vastalääkkeen tohtori oli käynyt pistämässä valemajaan juuri ennen lähtöään.

Joku avasi ulko-oven omilla avaimilla. Olli kuuli puhetta. Sisälle kannettiin valkoinen ruumisarkku. Miehet laskivat sen keskelle lattiaa, vilkaisivat Ollia ja kävelivät ulos.

Miesten perässä sisälle oli kävellyt touhukas ja huolitelu nuori nainen, jonka Olli arveli olevan kampaaja. Hänellä oli käsivarrellaan vaatepussi ja toisessa kädessä jonkinlainen tarvikelaukku. Hän tervehti Ollia ja osoitti portaita.

– Tuollako hän on?

Olli nyökkäsi.

Nainen hymyili kiitokseksi ja nousi yläkertaan.

Kului noin tunti. Nainen tuli alakertaan, heilautti Ollille kättä ja lähti.

Olli katsoi portaisiin.

Siellä seisoi androgyyni hahmo, jolla oli mustat puolipitkät hiukset, valkoinen kauluspaita, kiiltävänappinen musta liivi ja harmaat housut.

Karri hymyili, laskeutui portaat, katsoi arkkua kulmia rypistäen ja istui vastapäätä Ollia.

– Kampaajani kertoikin, että täällä on joku tyylikäs herrajuomassa kahvia, Karri sanoi hilpeästi äänellä, joka oli vain osaksi tuttu. – Tarkoitus oli, että lähtisit ennen saapumistani, mutta olen iloinen siitä, että jäit odottamaan. Niin, Kerttu Karan hautajaiset ovat kolmen viikon kuluttua. Hänet – tai ainakin hänen päärynämekkinsä – haudataan Jyväskylän vanhalle hautausmaalle, lähelle sinua ja kaikkia niitä paikkoja, joissa hän oli onnellinen. Se on hänen viimeinen toiveensa. Sinua tietysti odotetaan paikalle niin surevana rakastajana kuin surevana kustantajankin.

Olli sytytti savukkeen ja tarjosi Karrillekin. Tämä pudisti päätä. – Kiitos, mutta en polta. Se oli Kertun ikävä tapa, ei minun.

Olli katsoi Karrin kaulaa, jossa erottuivat yhä hänen hampaanjälkensä, ja huokaisi.

Karri hymyili. – Anteeksi. Tiedän, että tämä on sinusta omituista. Päähäsi ei varmaan tahdo mennä, että Kerttu on poissa, ja tässä istuu nyt Karri. Hiukseni ovat nyt mustat ja lyhyemmät, ja vaatteet erilaiset, ja punaiset lakatkin on poistettu kynsistä, mutta...

– Niin, Olli mutisi.

Karri kohautti olkapäitä ja sanoi: – Oikeastaan Karri ei ole sen todellisempi kuin Kerttukaan. Hänenkin on pian väistyttävä. Kerttu luotiin M–hiukkasten pommituksessa tytöksi, jota sinä voisit rakastaa. Annoin hänelle koko rakauteni sinuun ja siitä tuli hänen määräävä luonteenpiirteensä. Karri taas oli poika, jollaisen äiti halusi. Kumpikin on vähemmän kuin puolikas totuudesta. Lähden etsimään itselleni uutta nimeä salakäytävistä, mutta toistaiseksi voit kutsua minua Karriksi.

Olli katsoi edessään istuvaa kaunista olentoa ja sanoi: – Mutta minä rakastin Kerttua.

Se kuulosti syyökseltä ja olikin sellainen.

Karri tarttui hänen käteensä, tarkasteli häntä mieteliäänä ja sanoi: – Ja Kerttu rakasti sinua, Olli. Siihenhän hänet oli luotu. Itse asiassa hän rakasti sinua tuhat kertaa palavammin kuin sinä olisit koskaan voinut rakastaa häntä takaisin. Vuodet ilman sinua olivat hänelle kidutusta.

– Hän kesti vain, koska uskoi, että lopulta te kaksi saisitte vielä toisenne tavalla tai toisella. Ja sitten te saittekin toisenne. Me järjestimme niin, minä järjestin, Kertun tähden. Minä kuitenkin tunsin Kertun paremmin kuin kukaan muu. Hän odotti teidän rakkaudeltanne paljon, aivan liian paljon. Näinä viimeisinä viikkoina sinä opit rakastamaan häntä niin vahvasti, että se juuri ja juuri riitti hänelle ja hän uskalsi lopulta olla onnellinen. Mutta viimeistään vuoden tai kahden kuluttua sinun tunteesi olisivat väistämättä laimentuneet samalla kun hänet oli tuomittu rakastamaan sinua koko ajan entistä enemmän. Ymmärrätkö, mitä se olisi tehnyt hänelle?

Olli nyökkäsi, vaikkei täysin ymmärtänytkään. Ei, vaikka Karri oli jo edellisen yön chatissa yrittänyt selittää, mitä

oli tapahtumassa ja miksi.

Karri taputti Ollin kättä ja selitti lempeästi kuin lapselle: – Sinä luit hänen kirjansa. Jokaisella tarinalla on alku, keskikohta ja loppu. Me ajattelimme, että kaunis loppu teki teille enemmän oikeutta, ja...

– Sinä puhut *meistä*, Olli keskeytti. – Ketkä te?

– Me, Karri sanoi hämmentyneenä. – Minä ja Anne Blomroos. Enkö muistanut mainita häntä? Kerttu meni ampumaan Blomroosit, hän kun oli aina niin kovin draamaattinen cinemaattisuudessaan, mutta toisaalta myös liian heikko tekemään sitä, mikä oli tehtävä. Siksi minun oli vapautettava hänet siitä kauheasta tohtori Hans Engelistä ja hoidettava tilanne Blomroosien kanssa.

– Minun Kerttuni ei ollut murhaaja, Olli sanoi jäyhästi.

Karrin silmät välähtivät ja hänen kasvoilleen nousi ilme, jollaista Olli ei olisi ikinä osannut kuvitella Kertun kasvoille. – No jaa, Kerttu olisi kyllä sumeilematta ampunut Annen, joka hänet silpoi kolmekymmentä vuotta sitten, mutta luultavasti hän olisi päätynyt armahtamaan hölmöt veljekset ja saattanut siten itsensä suuriin vaikeuksiin. Siksi minä työnsin hänet sivuun, ammuin Rikun ja Leon ja tein diilin Annen kanssa.

– Diilin?

– Niin. Anne käyttäisi resurssiaan ja järjestäisi niin, että Kertun suurin ja ainoa toive tässä maailmassa toteutuisi ja hän saisi viettää loppuelämänsä sinun kanssasi, kokea täydellisen onnen ja rakkauden. Sitten, kauniin lopun jälkeen ja mieluiten ennen Annen omaa kuolemaa, minä astuisin esiin täyttääkseni Annen hartaimman toiveen.

Olli astui Omenaportista Hämeenkadulle. Taksi odotti. Oli alkanut sataa lunta. Talon eteen pysähtyi skootteri.

Sen päältä nousi riutunut mutta cinemaattisen tyylikäs vaalea nainen – sama jonka kanssa Olli oli jutellut elokuvakerhossa.

Anne Blomroos.

– Kas Olli, nainen sanoi. – Rakas ystävä. Olet yhä täällä. Luulin, että näytös on jo ohi. Sankaritar kuoli täydellisen onnellisena ja niin edelleen. Tehtävä suoritettu, ja juuri ajoissa. Olli, sinun pitäisi olla jo kotonasi. Et kai halua, että perheesi palaa tyhjään kotiin.

Olli ei sanonut mitään. Anne suukotti häntä poskelle ja kuiskasi: – Älä nyt ole tuollainen mörkö. Arvaa, kuka pääsee kohta salakäytäviin...

Anne Blomroos näytti hetken siltä nuorelta tytöltä, jonka kanssa Olli oli kauan sitten noussut samaan karuselliin. Anne väläytti Ollille vielä hymyn ja meni sitten taloon, missä häntä odotti se, jonka Olli oli tuntenut ensin Karrina ja sitten Kerttuna ja josta oli nyt tullut jotain muuta.

Olli katsoi putoilevia lumihiihtaleita, istui taksiin ja ajoi Mäki-Mattiin. Hän nousi yläkertaan, avasi tietokoneen ja katsoi vaimonsa profiilin.

Aino Suominen ja poika ovat matkalla kotiin.

Sitten hän avasi oman sivunsa. Hänen statuksensa oli tyhjä.

What's on your mind? Facebook uteli.